

Није тешко направити годишњи биланс учинка актуелне власти, али је тешко учинити – мада не сумњам да ће се наћи доста добровољаца и ударника – да тај биланс испадне повољан и позитиван.

Прва половина године је протекла у причи о реконструкцији владе и бескрајним медијско-политичким наклапањима о томе да ли нам је реконструкција потребна, ко ће из владе изаћи, а ко остати, и да ли ће после влада бити боља и ефикаснија. А друга половина нам протиче у жестокој артиљеријској припреми за нове изборе. Реконструкцију више нико не помиње. Уосталом, свако зна да је глупо и скупо генералисати ауто који ћете кроз пар месеци дати на отпад као старо гвожђе.

Ако се само мало одмакнемо од заглушујуће таблоидне халабуке, показује се следећа слика. Пре годину и по формирана је влада за коју су нам њени архитекти рекли да је одлична, сложна и добро компонована. Па је онда тако одлична влада, после вишемесечне агоније, реконструисана (промењено је више од половине министара), да би, ваљда, на место тих одличних кадрова дошли нови, још „одличнији“. (Па се чак и том ново-старом кабинету давало – тобоже, пристојних – нових сто дана поштеде, „док се не уходају и покажу шта знају“.) А, сада нам се, напосокон, после свега неколико месеци, саопштава да и овај „одличан на квадрат“ министарски састав треба да буде промењен, то јест, да се иде на нове изборе!?

А поврх свега, нам из круга (тачније, троугла) најважнијих политичких личности свакодневно стижу уверавања како „влада одлично функционише“ и како су односи премијера и првог потпредседника „одлични“. А тек о томе колико су одлични односи првог потпредседника владе и првог председника СНС-а да и не говоримо.

Ма колико то деловало апсурдно и трагикомично, ово горе је скоро дослован опис порука које нам се званично емитују из врха власти и у које би, ваљда, упркос својим

очима, логици и здравом разуму, јавност требало да верује. („Ко друкчије каже, клевеће и лаже – и нашу осетиће пест“.)

Збиља, шта су реална постигнућа ове власти – сем непрестаног бављења собом, сем успешне демонизације политичких противника, сем неколико подигнутих оптужница за које ћемо тек видети како ће се окончати и сем неколико десетина хиљада новозапослених партијских чиновника и активиста? Узгред, ако је стопа запошљавања у Србији и даље негативна (то јест, ако је број незапослених додатно повећан за око 1-2 процента), питам се колико ли је додатно погоршан однос производних и непроизводних радника, с обзиром да чисто сумњам да су ове хиљаде новозапослених са партијских листа завршиле у производњи, на њиви или у руднику.

Али ко ће да се бави и замара таквим ситницама у тренутку док земља поносно корача ка датуму за почетак (почетка) преговора са ЕУ и док рејтинг владајуће странке непрестано расте?

И тако долазимо до круне и алибија за све (не)учињено, односно до јединог, макар и формалног резултата – фамозне „кандидатуре“ за, како ствари стоје, још фамознију ЕУ. Реч је, дакле, о напретку на „европском путу“ и онога што је названо „историјским успехом“ ове владе. Али одмах треба рећи да би исти такав, ако не и већи „прогрес“ забележила свака влада – дакле, и Тадићева и Коштуничина – да је могла, хтела или смела да прихвати независност Косова и да уклони „паралелне“ институције државе Србије са севера покрајине. Тако испада да је највећи успех владе и главни разлог њене спољашње и унутрашње „стабилности“, заправо, било то што је потписала и успешно имплементирала највећи део обавеза из Бриселског споразума. Другим речима, што је на делу своје државне територије успешно „спровела“ изборе „Републике Косово“. Што је, пре тога, имплементирала споразум о „интегрисаном управљању границом“. А после тога Косову поклонила међународни телефонски број и укинула српске судове на северу КиМ. И још понешто, што је, по свој прилици, обећано приликом формирања владе, а што ћемо тек видети и сазнати у наредном периоду.

Од политике „и Европа и Косово“, коју је, номинално, мада недоследно, водила претходна влада, прешло се прећутно на још радикалнију политику „Европа без алтернативе“ (па, ако треба, и без још понеког дела територије). С тим да садашња варијанта исте, подједнако невероватне и неспроводиве политике гласи „и Европа и Русија“, и верујем да ће се и она врло брзо испоставити као нереална и немогућа. И, упркос дежурним спинерима задуженим за збуњивање преосталих про-патриотских СНС и СПС бирача (иако су они у међувремену већ увелико „омекшани“ и

„европеизовани“) и пласирање бајки о неком великом „патриотском заокрету“ који ће, тобоже, да уследи чим „Вођа“ још ојача, не треба имати никаквих дилема како ће се, ако буде само по њима, и у чију ће се корист и ова дилема разрешити.

Уосталом, не знам колико је примећено да су последњег радног дана у Скупштини, приликом одговора на посланичка питања, прва два човека српске владе прилично ружно прала руке од енергетског споразума са Русијом („нисмо то ми потписали“, „то би требало питати претходнике“, „кад ојачамо, можда ћемо га променити“ итд). А вероватно би тог дистанцирања било још и више, и вероватно би било још експлицитније, да нема податка да је, упркос свему, Русија, још увек, знатно популарнија спољнополитичка оријентација за већину грађана Србије од вишеструко фаворизоване ЕУ (а Путин убедљиво најпопуларнији страни лидер). И смео бих се кладити да ће управо то бити главна мета удара евро-атлантских снага у наредној години.

Све у свему, да закључимо, у 2013. години напредовали смо на путу ка ЕУ, у демагогији и у бежању од реалности. Док је све остало, укључујући економију, патриотизам, стање демократије, медија и људских права уназађено (што не значи да је пре било на бог зна коликом нивоу). Ауторитарне тенденције су данас присутније, а институционални капацитети друштва да тим тенденцијама одоли мали су и недовољни.

Искрено се надам да ће ме догађаји бар донекле демантовати. Али чини ми се да ова држава и српско друштво у нову 2014. улазе са таквим хипотекама, билансима и баластима да је више него умесно питање да ли ћемо уопште, и у каквом стању, дочекати 2015.

ПС. Што се НСПМ тиче, година је протекла у сталној борби за опстанак, те демаскирању срамне политике актуелне власти и њених медијских трабаната. Наравно да смо били изложени нападима – и тек ћемо бити. Али ту смо, и трудићемо се да будемо још бољи.

Свим читаоцима, сарадницима, коментаторима, пријатељима, подржаваоцима, часним противницима и неистомишљеницима желимо срећне празнике. А као мали новогодишњи поклон за упорност и стрпљење – које се понекад знало граничити са мазохизмом – свима онима који су се последњих месеци с муком пробијали до наших страница, можемо рећи да би од данас ти проблеми требало да буду мањи, а НСПМ много безбеднији, бржи и доступнији.

Луда кућа, или „биланс успеха“

Пише: Ђорђе Вукадиновић
среда, 01 јануар 2014 00:49

Нека то буде прва, али не и једина добра вест у години у коју управо улазимо.